

Subkultury

Pojem subkultura lze chápat jako menšinu, která se odlišuje od většinové společnosti svými kulturními znaky, ale i přesto je součástí této kultury. Subkultury bývají dávány do souvislosti s alternativním životním stylem, který znamená způsob jak lidé žijí a zahrnuje životní zvyklosti, praktiky, jednání, volný čas, hodnoty, činnosti a vztahy. Subkultury vznikly z potřeby vzájemného porozumění, úcty a uznání, které zejména mladým lidem ve společnosti chybí. Skupiny se snaží vymezovat vůči okolí, zdůrazňovat své odlišnosti a někdy se dokonce i ostřeji vyhraňovat. Snaží se odklonit od kulturních, myšlenkových a politických postojů či hodnot většinové kultury.

Záleží jen na našem rozhodnutí, zda budeme součástí určité subkultury či ne. Touha připojit se k určité subkultuře přichází především v dospívajícím věku, kdy mladí lidé touží stát se něčeho součástí a být odlišní. Svůj postoj vyjadřují určitými prvky, které se řadí k určitému stylu, to má přispět k vnitřní soudržnosti. Dospívání je však obdobím, kdy se nám teprve formují názory a hledáme sami sebe, kam patříme, proto je většina mladých součástí určité subkultury jen přechodně a řadí se k nim především tehdy, když mají pocit, že je nepřijmula společnost, chtějí někam zapadnout či se lišit od ostatních. Jsou tu však i lidé, kteří jsou věrni své subkultuře po celý život.

Ostatní mohou subkultury vnímat jako výtržníky, lidi kteří se odmítají chovat „normálně“. Tento názor často plyne z neznalosti, předsudků a mediálních zpráv, které o subkulturách nevypovídají téměř nic. Členové se ale snaží jen žít po svém, líbí se jim dělat věci, které je baví společně s ostatními a vymezovat se. Většina rodičů velmi těžce nese, když se jejich dítě stane např. punkerem. Z ničeho nic přijde domů s vyčesaným čírem, rapidně změnil styl oblékání a ve škole začne mít problémy, protože se bude snažit „jet proti proudu“. Většinou je pro rodiče velmi těžké změnit názor a chování jejich dítěte. Myslím si však, že horší případ nastane pokud potomek propadne stylu emo. Tento styl má velice zvláštní pravidla, kterými by se měl údajně každý kdo chce být emo, řídit. Například jedno z pravidel říká, že přívrženci tohoto stylu by měli být depresivní a apatičtí vůči svému okolí. Tyto pocity však mohou přerůst až k simulaci pokusů o sebevraždu. Jistě ne každý člen této subkultury, všechna pravidla dodržuje, ale nikdy nevíte, jak moc tomuto stylu vaše dítě propadlo. To byl ale jen příklad, kdy si dávat pozor. Subkultury je zapotřebí především pochopit.

Jednou ze subkultur, která má velmi vysoké zastoupení je hip hop. Její členové se vyznačují především specifickými gesty, slovníkem a stylem oblékání - tedy široké kalhoty, trička a mikiny o pár čísel větší, široké boty a kšiltovky na hlavě. Myslím si, že nejmladší členy přitahuje především možnost rebelie a zaujmutí drsného mužství, ovšem když byste se jich zeptali na historii hip hopu, pravděpodobně vám neodpoví. Až dospívání ukáže, zda to s hip hopen myslí doopravdy vážně. Hip hopová subkultura vznikla v 70. letech. Bývala mnohem menší, úzce provázaná, kde každý znal každého, byla také ryzejší, autentičtější, neposkvrněná konzumem a komercí, ne jako je tomu nyní.

Jako jednu z nejstarších a nejvýraznějších subkultur bych uvedla punk. Divoký životní, módní i hudební styl, kterému propadlo nemálo lidí. V jádru punkerů je touha dělat si věci po svém a nesmířit se s fungováním současného světa. To byl problém především v socialistickém Československu. Dnes je tento styl více akceptován, ale myslím si, že díky mnohdy až extrémní vizáži některých punkerů, může nastat problém například s nalezením práce či přijetím ve společnosti, jelikož lidé s punk stylem se většinou vyznačují velmi výraznou vizáží, a to například vysoko nageľovanými účesy, vysokými mohutnými botami, doplňky s ostny, nášivkami na oblečení či koženými bundami (tzv. křiváky). Myslím si, že opravdovými punkery však můžeme být i bez této vizáže. Stačí propadnout punkové hudbě, která je rychlá, energická s agresivním zpěvem, který je plný emocí, a potom nezáleží co nosíme na sobě. Punková scéna je pestrá a dle mě její zánik nehrozí. Sama žijí ve městě, které není velké, ale punk tu má mnoho přívrženců, a

dokonce zde není nouze o hudební kapely, které hrají hudbu v tomto stylu. A stále se rodí noví nadšenci, různých věkových kategorií.

Mezi početné subkultury patří i skejt'áci, kteří nechybí v žádném městě. Po celé republice je zhruba 130 skateparků a na tomto čísle to určitě neskončí. Pokud je vyhovující počasí, tak snad žádný skatepark není prázdný, každý skejt'ák se snaží zdokonalovat ve skateboardingu. Je to celkem náročný sport, který jsem si sama vyzkoušela. Musím říct, že všem, kteří zvládají různé triky patří velký obdiv. A jelikož naučení jednoho triku trvá třeba i týdny, jsou to trpěliví lidé, kteří si jdou za svým a nesedí celý den u počítače, ale dělají i něco pro sebe.

Existuje ještě mnoho dalších subkultur, ve kterých najde zalíbení nemálo lidí, např.: skinheads, goths, graffiti či motorkáři. Jak jsem již zmínila, v subkulturách se nachází dva typy lidí – lidé, kteří jsou její členy jen přechodně a lidé, kteří jí žijí celý svůj život. Myslím si, že velká část populace si za svůj život vyzkouší nejméně jednou být součástí nějaké subkultury. Možná nás k tomu dovede touha stát se na chvíli někým jiným či odlišit se od normálních lidí, tak jako tak na tom není nic špatného. Poznáme nové lidi, vyzkoušíme něco nového a přinese nám to nové zkušenosti.

Zdroje:

Vladimír 518, VESELÝ, Karel a SOUČEK, Tomáš. *Kmeny: Současné městské subkultury*. 1. vyd. BIGGBOSS, 2011, 520 s. ISBN: 978-80-903973-2-3

KOLÁŘOVÁ, Marta. *Revolta stylem: Hudební subkultury mládeže v České Republice*. 1. vyd. SLON, 2012, 264 s. ISBN: 978-80-7419-060-5

SMOLÍK, Josef. *Subkultury mládeže: Uvedení do problematiky*. 1. vyd. GRADA, 2010, 288 s. ISBN: 978-80-247-2907-7